

XXI. évf. 2. szám 2009. március-április

MARANA THÁ

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

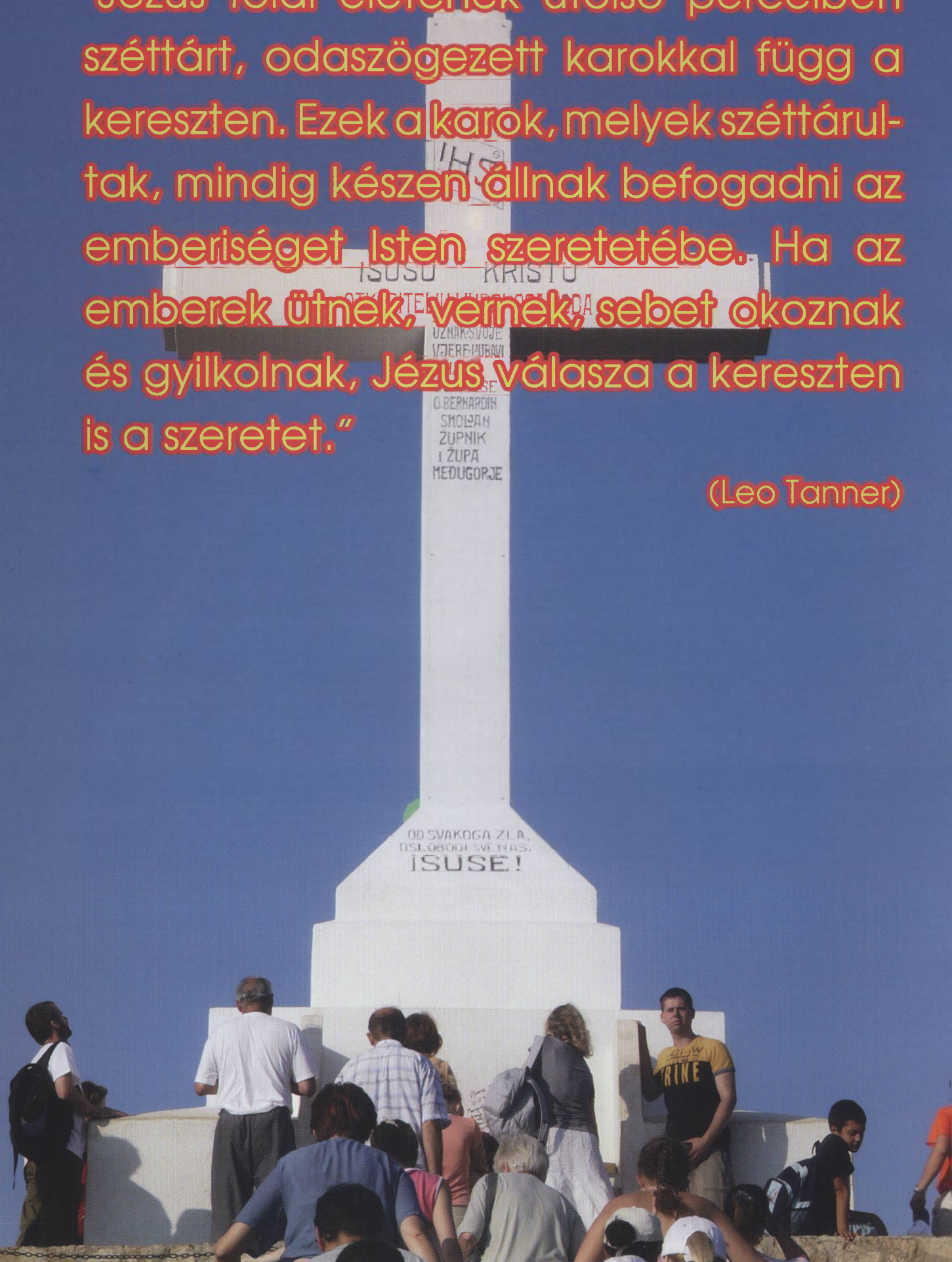

Leo Tanner: **Ő a Király!**

Piő atya próféciai

"Jézus földi életének utolsó perceiben széttárt, odaszögeezett karokkal függ a kereszten. Ezek a karok, melyek széttáru-
tak, mindig készen állnak befogadni az emberiséget Isten szeretetébe. Ha az emberek ütnek, vernek, sebet okoznak és gyilkolnak, Jézus válasza a kereszten is a szeretet."

(Leo Tanner)

Készülünk a feltámadás ünnepére

Az egész nagybőjt célja a felkészülés. A húsvétra való lelki felkészülés háromféle módon történhet. Az első út az **önmegtagadás** útja. Itt a Jézussal való együttérzés, a közös sorsváltás számít. A mély átélés is fontos – ahogy Avilai Szent Teréz írta, hogy nem tudja sírás nélkül végezni a keresztutat, mert annyira megérinti szívét Jézus szeretete, ami az értünk vállalt szenvedésből árad.

A másik út az **odaadás** gyakorlása. Jézus szenvedését oly módon szemlélve, hogy Neki adjuk saját fájdalmainkat. Vele együtt éljük át mindazt, ami akár testileg vagy lelkileg megterhel. Ezt lehetne gyógyító nagybőjtnek nevezni, mert megbékélünk szenvedéseinkkel és kérjük az Úrtól gyógyulásunkat.

A harmadik út a **dicsőítés** útja, amikor a végső pontra – a feltámadásra – szögezzük tekintetünket. Ez találkozás a beteljesült élettel, a végleges állapottal. Ez oly hatalmas ajándék, hogy kevésnek tűnik a 40 nap arra, hogy felismerjük gazdagságát.

1. Bármelyik utat választjuk, mindegyik igényli a hit mélységét. Mert a láthatatlan világ csodáit csak a **hit fényében** tudjuk felismerni. Ezt élte meg Péter apostol, amikor azt mondta: „*Mi együtt ettünk és ittunk Vele (Jézussal, a feltámadás után).*” Már nem látja szellemnek, hanem élő valóságnak. Bár nem tudja elképzelni, hogyan jelenhet meg Jézus váratlanul a bezárt ajtón keresztül. De lehet Vele beszélgetni, Vele együtt étkezni, meg lehet tapasztalni kedvességét. Most kezd benne véglegessé válni a hit, hogy Jézus Krisztus valóságos Isten, aki nincs alávetve az anyag törvényeinek, aki szabad és fölörte áll a szenvedésnek. Azt is felismeri, hogy amit tapasztal, az egyben meghívást is jelent. Ő is részesülhet a feltámadt élet legyőzhetetlen erejében, Ő is beléphet abba az Országba, ahol nincs többé fájdalom, hanem csak boldogság és öröm. Ez olyan erővel töltötte el, hogy jöhettek a fenyegetések (ApCsel 4,17), vagy üldözések (ApCsel 8,1), Őt már nem lehetett megállítani.

2. **Szabadságot ad** a feltámadt Jézussal való találkozás. Erre utal Pál apostol, amikor azt írja: „*az égiekre irányuljon figyelmetek, ne a földiekre*” (Kol 3,2). Nagyon jól tudta Pál apostol, hogy ha gondolatainkat és vágyainkat betöltik a földi dolgok, elfelejtjük az Istent. Bármennyire is furcsa, megdöbbentő, lehetetlennek látszó

– de tény, hogy hívő emberek is elhagyják az imát, Isten szeretetét, lelkük ápolását, ha növekszenek a gondok. A fegyveres római katonák megrémültek, amikor Jézus feltámadásakor felvillant előttük ennek a természetfölötti világnak a fénye. Eldobálták fegyvereiket és rohantak a városba, hogy menedéket találjanak. A feltámadt Jézust nem köti a tér és az idő. Nem lehet ellene

felvonultatni katonákat, mert legyőzhetetlen. Aki kapcsolatba lép Vele, azzal közli erejét és szabadságát. Ezért olyan fontos, hogy minél erősebb legyen a Vele való kapcsolatunk. Annyi minden van, ami megkötöz, rombol, pusztít, elnyom bennünket. Félelmek és aggodalmak törnek ránk a mai kor fenyegető rémeit látva. – De Jézus ma is velünk van! Nem engedhetjük, hogy a félelmek elvegyék örömeinket. Jézussal le tudjuk győzni mindazt, ami támad és elnyom minket.

3. **Látni kell a jeleket** ahhoz, hogy szabadságunkat meg tudjuk őrizni. Amikor János apostol belépett Jézus sírjába (Jn 20,9), és látta az otthagyt lepleket, amelyek Jézus testét fedték, föllángolt benne a hit. Jézus meghív bennünket arra, hogy megtapasztaljuk az Ő élő valóságát! Tamást magához hívta, hogy érintse meg a sebeket. Az emmauszi tanítványokkal hosszú utat tett meg, hogy elmagyarázza a történetek fontosságát. A tóparton reggelire hívta tanítványait. Isten irgalma és bölcsessége nyilvánul meg ezekben a jelekben, hogy meggyőzzön bennünket az Ő élő valóságáról. Itt nem filozofálni kell, nem vitatkozni arról, hogy milyen módon támadt fel Jézus, hanem megnyitni a szívet és engedni, hogy belépjen oda. A feltámadás ténye igazolja Jézus minden szavát. Amit mondott, azért mondta, mert az Ő szava „*út, igazság és élet*” (Jn 14,6). Azért mondta el az Atya üzenetét, mert határtalanul szeret (Jn 15) minket. Az Ő szava Isten szava. Cselekedeteinknek Ő adja meg a helyes mértéket és formát. Nincs más igazság ebben a világban, mint Krisztus igazsága, nincs más alap, amire rá lehetne építeni az életet, mint az Ő evangéliuma.

Így készülünk a feltámadás ünneplésére. Ünnepeljük a belső szabadságot, ünnepeljük a Jézusban beteljesült életet, és ünnepeljük azt a gazdagságot, amiben részünk lehet, ha az Ő útján járunk!

Katona István
főszerkesztő

"Ő A KIRÁLY..."

Adatok és utalások a Passióhoz

Aki figyelmesen elolvassa Jézus szenvedéstörténetét mind a négy Evangéliumban, részben jelentős különbségeket állapíthat meg. Ez nyilvánul meg Jézus kereszten elhangzott szavainál is. Márknál és Máténál Jézus csak annyit mond: „Istenem, Istenem, miért hagytál el?” (Mk 15,34; Mt 27,46) Így kezdődik a 22. Zsoltár is, mely Jézus halál-imája is lehetne. Lukács és János még hat további, kereszten mondott szó elhangzásáról tesz tanúságot.

További különbséget mutat a Jézussal keresztre feszített latrok viselkedése is. Márknál mindketten szitkozódnak, szidalmaznak Jézust. „A Messiás, Izrael királya, szálljon le most a keresztről a szemünk láttára, s akkor hiszünk. Gyalázták azok is, akiket vele együtt fölfeszítettek.” (Mk 15,32) Lukácsnál az egyik Jézus mellé áll, és kéri segítségét.

Ezek a különbségek arra mutatnak rá, hogy az evangélistákat kevésbé motiválta a pontos történelmi hitelesség. Sokkal inkább Jézus halálának jelentésére törekcsenek. Ebben segítségükre volt Izajásnak az Isten szenvedő szolgájáról írt éneke, különösen a 4. ének (Iz 52,13-53,12).

Jézus halálának különleges jelentésére utoljára János hívta fel a figyelmünket. Jézus halálában nyilatkoztatja ki az Atya saját dicsőségét, és Jézus megdicsőülését. Valós és határozott királyi méltóságban mutatja meg János Jézust a szenvedéstörténetben. Ez a valós királyság, mely Jézus felülmúlhatatlan szeretetében is megmutatkozik, ránk is vonatkozik. Búcsúbeszédében Jézus tanítványainak eljövendő megdicsőüléséről beszél: „...és én megdicsőültem bennük” (Jn 17,10). Hogyan is kell ezt értenünk? Hogyan nyilvánulhat meg bennünk Jézus királyi szeretete? Kiindulópontként szolgálhat Lukács Passiójának részlete:

„Vittek vele két kivégzésre ítélt gonosztevőt is. Mikor arra a helyre értek, amelynek Koponyahely a neve, keresztre feszítették. Ugyanígy a gonosztevőket is, az egyiket jobbról, a másikat balról. Jézus akkor fölkiáltott: »Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit tesznek.« Azok pedig sorshúzással megosztottak ruháin. A nép bámészkodva állt ott, a főtanács tagjai pedig gúnyolódtak. »Másokat megszabadított, mondták, szabadítsa meg most önmagát, ha ő a Messiás, az Isten kiválasztottja.« A katonák

is elébe állva gúnyolták és ecettel kínálták. »Ha te vagy a zsidók királya, mondták, szabadítsd meg magadat.« Feje fölé egy görög, latin és héber nyelven írt táblát tettek: »Ez a zsidók királya.« Az egyik megfeszített gonosztevő káromolta: »Nem te vagy a Messiás? Szabadítsd meg hát magadat és minket is.« A másik ellenben feddő szavakkal rászólt: »Nem félsz az Istentől, hiszen te magad is ugyanazt a büntetést szenveded? Mi ugyan joggal szenvedjük tetteink méltó büntetését, de ez semmi rosszat sem tett.« Aztán hozzá fordult: »Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz uralmaddal.« Erre ő így felelt: »Bizony mondom neked: ma velem leszel a paradicsomban.«” (Lk 23,32-43)

A helyes kérdés

Jézus szenved a kereszten. Felébredhet bennünk a kérdés: Hogyan engedhette meg az Atya, hogy egyetlen fiának ilyen szörnyű módon, a kereszten kellett meghalnia? Hol volt akkor az Atya fia iránti szeretete? Nem kegyetlen a mi Istenünk?

Ezek rosszul feltett kérdések. Kívülről, a nézőközönség szemszögéből jöhetnének. A kereszten való szenvedésre csak egyetlen módon tekinthetünk, ha befelé fordulunk, az Atya szívét nézzük. Az Atya és a Fiú egy, egylényegű. Az Atya tökéletesen osztozott a Fiú szenvedésében. Majd megszakadt a szíve, hogy az emberek szeretett Fiát a keresztre szegezték.

Helyesebb tehát úgy feltenni a kérdést: milyen cél érdekében állt készen Jézus és az Atya, hogy elszenvedjék a kereszthalált? Mit mutat meg nekünk Jézus és az Atya kereszttje? Mi válik általa nyilvánvalóvá? Mit akart ezzel Jézus és az Atya elérni?

Isten szeretete mindannyiunkat el szeretne érni!

Jézus földi életének utolsó perceiben széttárt, odaszógezett karokkal függ a kereszten. Ezek a karok, melyek széttáruultak, mindig készen állnak befogadni az emberiséget Isten szeretetébe. Ha az emberek ütnek, vernek, sebet okoznak és gyilkolnak, Jézus válasza a kereszten is a szeretet. Elviselni a rosszat, és viszontszeretni. Titokzatos módon így vállalja magára Jézus a kereszten is a gonoszt, a bűnt, mindent, ami elválaszt; feloldja

halálában. „Az Úr mégis az Ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát” (Iz 53,6). „Ő az engesztelő áldozat bűneinkért, nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is.” „Nézzétek, az Isten báránya! Ő veszi el a világ bűneit” (Jn 1,29).

Mindez azt mutatja, hogy Isten a szeretetével – mely a kereszten is megnyilvánul – minden embert el szeretne érni. Önmagát felülmúlhatatlan módon, a szeretet királyaként nyilatkoztatja ki.

Készen állni a megbocsátásra

„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek” – ez a kérés mutatja meg nekünk, hogy Jézus mindnyájunknak, (azoknak is akik kínozták, üldözték, gúnyolták és végül megölték), megbocsátott.

Megebocsát azoknak is, akik gyűlölik, kínozzák és megölik. Bármilyen legyen is vele az emberek, kész a megbocsátásra. Sőt, még többre is készen áll: azok számára, akik nyitottak a megbocsátásra, életet és jövőt ajándékoznak. Ezért mondja a la-tornak is: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban.” Ebben a magatartásban Jézus bennünk is meg akar dicsőülni. Feltétel nélküli megbocsátó szeretetét, királyságát szeretné kinyilatkoztatni az egész világ számára.

Jézus királyi szeretete konkrétan mutatkozik meg mindazon emberek számára, akik készek az igazságtalan szenvedés elviselésére, hogy szolgálják általa a Szeretet Országának eljövételét.

Aki vállalja ezt, osztozik Krisztus szenvedésében.

„Kedveseim, ne ütközzetek meg azon a tüzes kohón, amelyen próbaképp kell átjutnotok, mintha hallatlan dolog történnék veletek, hanem örvendezetek, ha részt vehettek Krisztus szenvedéseiben, hogy dicsősége kinyilvánulásakor is szívből örvendezhettek. Ha Krisztus nevéért ócsárolnak, boldogok vagytok, mert az isteni Fölség Lelke pihen meg rajtatok.” (1Pt 4,13-14)

Martin Luther King fehérekhez intézett szavaival tanúságot tesz a királyi szeretetről:

„Ha gyűlöltök is bennünket, szeretettel válaszolunk. Ha kizártok minket iskoláitokból, akkor is

szeretni fogunk. Ha megüttök, fogságba hurcoltok, szeretünk titeket. Ha felgyújtjátok házainkat, még mindig szeretni fogunk. Hiszünk a bennetek lakozó jóban, bizalmunk segítségével akarjuk felébreszteni a jót bennetek. A jóságot csak a bizalom élesztheti fel, mely minden emberben szunnyadozik, melyet a gyűlölet ördögi köre borít be. Ezt a kört nyitja fel a szeretet ereje. Ez a keresztény üzenet. Nincs nagyobb erő, mint a szeretet ereje, mely úgy győzedelmeskedik a gyűlölet felett, mint a fény a sötétség felett.”

Isten szolidáris minden szenvedővel

Jézus kinyilatkoztatja a szeretet királyságát mindent átfogó szolidaritásával is. De mit is jelent a szolidaritás? Egyszer így mesélt nekem erről egy pap: „Néhány évvel ezelőtt segítője voltam szenvedélybeteg papok és szerzetesek számára rendezett lelki napoknak. Szívesen segítettem azért is, mert időközben megtanultam, hogy a szenvedélybetegek, akik hitükben is birkóznak betegségükkel, és a vele összefonódó végzettel, sok mondanivalót tartogatnak számomra.

Ezért a bensőséges, gyógyító napok ideje alatt tudatosult bennem, milyen nehéz a szolidaritás. Az történt, hogy abban a házban tartotta összejövetelét egyidejűleg a betegápoló nővérek egy csoportja is.

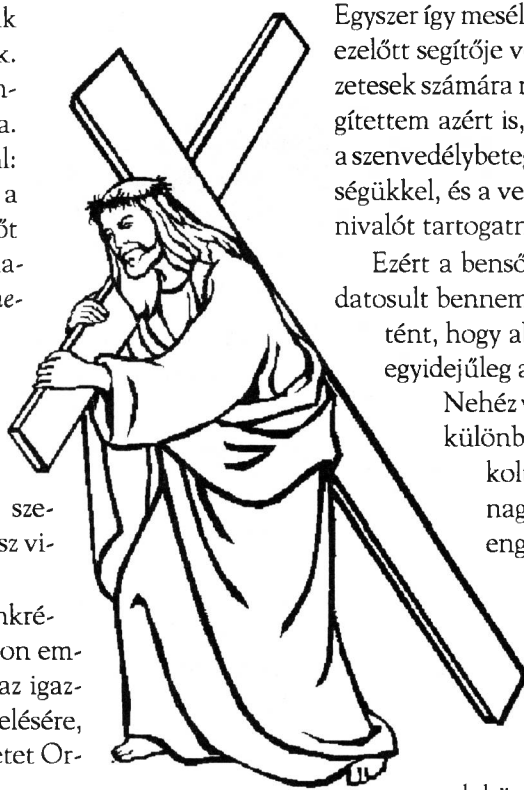
Nehéz volt számomra, hogy nem tudtak megkülönböztetni a beteg pap-testvérektől. Titkoltam ugyan, de mégis bevallom, hogy nagy gondot jelentett számomra, hogy engem is egynek tekintettek közülük!

Mi is a szolidaritás? Az, amikor kiállok másokért. De hát nem akkor vagyok szolidáris, ha úgy tartozom hozzájuk, hogy hagyom megváltoztatni magam?

A szolidaritás azt jelenti, hogy egy leszek közülük, átvállalom terheiket, sorsukban osztozom, magamra veszem szegényüket, fájdalmaikat. Ez volt Jézus útja is. Szolidaritást vállalt a szenvedő és bűnös emberekkel.

A keresztfára szegezés a hithű zsidók számára a legnagyobb szegény jele volt. A keresztfeszítettet megátkozottak, Isten elvetettjének tekintették. „Az akasztott ember Istentől átkozott” (MTörv 21,23b). Pál nyíltan kimondja: Krisztus megváltott minket a törvény átkától, amikor átokká lett értünk. Hiszen az Írás szerint: „Átkozott mind, aki a fán függ” (Gal 3,13).

Kereszten meghalni a söpredék szokott, és szegény tárgyát képezte, Jézus tehát szolidaritást vállalt azokkal, akikre mint Istentől és emberektől megátkozottakra és elvetettek tekintettek. Egységet vállalt velük.

Magára vállalta szegyenüket és az átkot. Jézus szolidaritásból elfogadja az egységet a bűnösökkel és az elvetettekkel, és magára vállalja büntetésüket. Ezáltal bizonyosodhatunk meg az Atya Jézust átölelő szeretetéről.

A szolidaritásnak még egy másik oldalát is megmutatja a keresztes. Jézus a Golgotán, a bűnösök kivégzőhelyén hal meg, két bűnöző között, két olyan ember között, akik sok bűnt követtek el. Ők bűneik miatt, „jogosan” szenvednek: „*Mi legalább tetteink méltó jutalmát kapjuk. De ez nem csinált semmit*” (Lk 23,41).

Tehát Jézus olyanokkal szenvedett együtt, akiknek jogosan kellett meghalniuk. Szolidáris a bűnösökkel, osztályrészt vállal velük. Büntelenként a bűnösökkel együtt szenved. Nem kérdezi, hogy ki szenved jogosan vagy jogtalanul, megérdemelte-e vagy sem a büntetését.

Szolidaritást vállal a szenvedőkkel, egyszerűen a közelükben marad. Elie Wiesel meséli: „Auschwitzban az SS őr két zsidó férfit és egy fiút az egész tábor előtt, nyilvánosan akasztott fel. A férfiak hamar meghaltak, a fiú haláltusája fél órán át tartott. »Hol van az Isten? Hol van?« – kérdezte mögöttem valaki. Hosszú idő elteltével a fiú még mindig szenvedett a kötélben; újra szólt az ember: »Most hol van az Isten?« Belső hangot hallottam magamban: »Hol van? Itt van... Ő lóg az akasztófán.«”

Így folytatódik minden szenvedőben Jézus keresztútja. Ha erre az útra lépünk, életünkkel „kiegészíthetjük azt... ami Krisztus szenvedéséből hiányzik” (Kol 1,24b).

A keresztes kísértése

Ez az út is rejteget kísértést, melyet Jézus is megtapasztalt. Háromszor teszik próbára, csúfolják, gúnyolják és megalázzák; először a nép vezetői (a teológusok, papok és kormányzók), majd a katonák, akik az ország vezetői és a nép megbízására cselekszenek, végül pedig egy bűnöző, a bal lator. A háromszori ismétlődés annak jelképe, hogy a kísértések újra és újra előjönnek, végigkísérik egész életünket.

Kísértésként hangzik el: a „Segítség magadon! Szállj le a keresztről! Semmi értelme nincs a feltétlen megbocsátásnak és a szolidaritásnak az egész emberiség felé. Ostobaság, hogy így megnehezítetted saját életedet.”

Jézus ellenáll a kísértésnek. Hűséges marad a szeretethez, hisz ez a hűség hatalmas jutalommal jár: a keresztes maradás, a felszegezethezesség kibírása, a gúny és a csúfolódás elfogadása, a tengernyi fájdalom, és végül a kereszthalál. Mindebben hűséges maradt Jézus az Atyához. Mindannyiunkkal szemben szolidáris, hűséges maradt.

Kérdések:

- Mit nyilatkoztat ki számunkra Jézus és az Atya keresztesje?
- Mit jelent a szolidaritás? Hol tapasztaltam meg nehéz helyzetben a szolidaritást? Ki által?
- Mi kísértette meg Jézust a keresztesen? Találkoztam életemben én is ezzel a kísértéssel?
- Meg tudok-e bocsátani minden embertársamnak, aki fájdalmat okozott, akkor is, ha nem látja be hibáját? Az élet milyen területein nem jutottam el még eddig? Mi segíthetne a továbblépésben?
- Miben nyilvánul meg Jézus király volta? Hogyan élhetne Jézus „királysága” bennünk?

A sebek gyógyító ereje

Matthias Grünewald híres isenheimer oltárának Feltámadt Krisztusa nekem elsősorban nem a nyugodt, biztos, fénytől ragyogó arcú Feltámadottat jelenti. Sokkal inkább Krisztus öt sebére hívja fel a figyelmemet. A kezek, a lábak és az oldal sebeiből fény sugárzik, gyógyító erő tör belőlük elő.

Ez érvényes a mi sebeinkre is. Manapság hallani a megsebzett gyógyítóról. „Addig nem érintheted meg a sebesültet, míg a hegek be nem gyógyulnak a kezeiden” (Johanna Martin).

Ez azt jelenti, hogy aki átélte már valami nehézséget, segítségére lehet másoknak is. Szemébe általa tapasztaltta vált. Így válhatnak a begyógyult sebek igazi erősséggé. Az embereket úgy megváltoztathatja, hogy sebek a gyógyító szeretet forrásává válhatnak. Hisz a sebzett gyógyító megtapasztalta már, mi a fájdalom. Megértik a másik embert, és saját sebek által „otthont” nyújthatnak nekik.

Minden élet hordoz olyan sebet, amely képes megnyitni Isten gyógyító szeretetének forrását. Sok minden megy tönkre egy nagy seb keletkezésekor, vagy „katasztrófa” és óriási csalódások kapcsán.

Néhány évvel ezelőtt hasonló sebet kaptam. Brutális módon szakított ki addigi illúzióimból, és napnál világosabban szembesített vakságommal, gyengeségemmel és kudarcaimmal. Fájdalmas felismerés, összetört jövőbeli tervek, és vérző szív maradt hátra. Sok mindent kellett megkérdőjeleznem önmagamtól. Az indítékok keresgélése közben sok minden megvilágosodott előttem saját magammal kapcsolatban.

Ez a seb adott erőt, „robbantotta fel” életemet, hogy megszabadítsam a feleslegestől. Mélyebben megnyitotta életemet a kegyelem megtapasztalása felé, belső for-

dulatot hozott. Ma már hálás vagyok a tanultakért, az ajándékért, melyet közben kaptam.

Részvétellel élni

Aki maga is szenvedett már, halkszavúvá, csendesebbé válik, amikor szenvedővel találkozik, hisz jól tudja, minden fájdalom egyedi. Csak a szenvedő ismeri azt igazán. A valódi részvét a beleérző képességben mutatkozik meg, amikor a szükségét, az ínséget beengedjük önmagunkba. Egy néma, meleg készszorítás gyakran többet jelent, mint a szavak.

Az együtt-szenvedés több, mint a részvét érzése, de nincs köze a túlérzékenységhez. Az együtt-szenvedés sorstársias érzést, mások fájdalmával való együttérzést jelent. Az együtt-szenvedés felülkerekedés, átlépés saját szenvedéseinkben, és belépés mások fájdalmába. Az együtt-szenvedés a szolidáris szeretet kifejeződése, mely nem ijed meg mások fájdalmától. Aki képes együtt-szenvedni, találkozik mások szenvedésével, és a világ gonoszágaival. Sebezhetővé válik.

Sebeiben meggyógyulni

Jézus szeretete, mely a kereszten érte el tetőpontját, ilyen természetű volt. Hogy a szenvedésért maga vagy mások okolhatók, mindegy volt számára. Elviseli a fájdalmat, az elutasítottságot, a kihasználtságot, a halált, és a megaláztatás minden formáját. Jézus együtt érez, együtt szenved, együtt sír, kibírja a kiszolgáltatottságot, és együtt hal meg velünk. Jézus keresztje óta nincs ember, aki egyedül szenvedne.

Egy legenda szerint, amikor az ördög Messiásnak öltözve jelent meg egy városban, elfelejtkezett a sebekről. A sebek nem illettek az isteni tökéletességbe, amit meg akart jeleníteni. „Nincsenek sebei” – kiáltotta egy gyermek, és ezzel leleplezte a hamis Krisztusként fellépő ördögöt. Hisz aki seb nélkül való, nem lehet Jézus Krisztus.

A Feltámadt Jézus csak sebeivel együtt képzelhető el.

Húsvét üzenete ez: Jézus „sebei szereztek számotokra gyógyulást” (1Pt 2,24). Nem sebei mellett, hanem sebei keresztül gyógyulunk meg. Csak fájdalomkon keresztül, a fájdalmas út végigjárása, a segítség és a megbocsátó szavak elfogadása adja meg a gyógyulást, és a megváltást.

Jézus életünket teljesen, minden sebével együtt elfogadta, és megváltotta. Mindent felvitt magával di-csőségébe.

Mivel Jézus elfogadja sebeinket, mert elfogadja a teremtet világ legfájóbb sebeit, a halált, van gyógyulás és örök élet. Nem azáltal gyógyulunk meg, hogy elveszi fájdalmainkat, szenvedéseinket, és sebzettségünket. Nem, mindez megmaradhat.

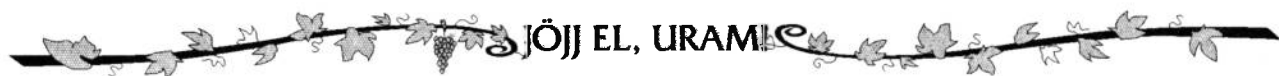
Szent Ferenc, aki élete során egyre inkább belenőtt az Istennel való közös szenvedésbe, külsőleg is jelezni tudta mindezt. „Foltozott csuhájával” megmutatta, hogy kívül-belül foltozott ember. Nem minden jó és szép. Nem kérte Istent, hogy vegye el sebeit, és takarja be szép anyagokkal. Sokkal nagyobb tudás volt a birtokában: engem foltozottként, a rongyos csuhámban is elfogad az Úr. Szabad ilyennek lennem, és így is van hazám Isten Országában. Tehát mi mindnyájan, az egész sebzett világ, otthonra lelünk Jézus sebeiben, és általa Isten Szeretetében.

Azáltal, hogy tudjuk, elfogadott az Úr, következő lépésként, „de” és „ha” nélkül, „hagyjuk békén” életünk folyását. A saját életünk iránt érzett béke felszabadítja szívünket. Egyre inkább képessé válunk arra, hogy Jézus szenvedését, a Keresztrefeszített együttlenszvedését az egész szenvedő világgal észrevegyük, és ezzel a szenvedéssel összekapcsoljuk. Ez a szolidaritás. Aki képes megosztani Istennel, az emberekkel és a teremtet világgal a szenvedést, az meggyógyult.

Leo Tanner

A SZŰZANYA HAVI ÜZENETE

„Drága Gyermek! Ma is az imádságra szólítalak benneteket. Legyen számotokra az imádság olyan, mint a mag, melyet szívembe teszték, s amelyet én értetek, lelketek megmentésére Fiamnak, Jézusnak átadok. Kicsinyeim, szeretném, ha mindnyájan beleszeretnétek az örök életbe, ami a jövőtök, és minden evilági dolog segítségére lenne, hogy közelebb kerülhessetek a Teremtő Istenhez. Azért vagyok veletek ilyen hosszú ideje, mert téves úton jártok. Kicsinyeim, csak az én segítséggel nyílik meg a szemetek. Sokan vannak, akik üzeneteim szerint élve felfogják, hogy az életszentség útján járnak, mely az örökkévalóságra vezet. Köszönöm, hogy követtétek hívásom.” (Medjugorje, 2009. január 25.)

SZENT NEGYVEN NAP

Böjtölünk most új módon!

NAGYBÖJT 1. HETE

Az érzékszerveim böjtjét – vállalom azokért, akik keresik Istent

- ✘ A szemem Istené: csak azt nézem, olvasom, ami épít.
- ✘ A fülem Istené: figyelmesen végighallgatok mindenkinek.
- ✘ A nyelvem Istené: nem fecsegek és mindenkiről csak jót mondok.
- ✘ Én magam Istené vagyok: örülök ennek, minden nap megköszönöm.

NAGYBÖJT 2. HETE

A kapcsolataim böjtjét – vállalom közösségünk tagjaiért

- ✘ Időt és figyelmet szentelek a családtagjaimnak.
- ✘ A héten végzek valami szolgálatot a közösségünkért.
- ✘ Megpróbálok mindenkivel kiengesztelődni, senkire nem neheztelek.

NAGYBÖJT 3. HETE

A szívem böjtjét – vállalom saját megújulásomért

- ✘ Számvetést készítek az életemről: mi, vagy ki van első helyen a szívemben?
- ✘ Egyértelműen nemet mondok bűneimre, a rossz szokásaimra is.
- ✘ Fölkészülök egy komoly szentgyónásra.

NAGYBÖJT 4. HETE

Az anyagi javaim böjtjét – vállalom a rászorulókért

- ✘ Megvizsgálom a pénz-kezelésemet, hol pazarolok?
- ✘ Tőlem telhető nagyobb összeget juttatok egy szegény családnak.
- ✘ Valamiről lemondok, és az árát a templomépítésre adom.

NAGYBÖJT 5. HETE

Az időm böjtjét – vállalom személyes Isten-kapcsolatomért

- ✘ Reggel örömmel és időben kelek, mert Isten mai szép tervén munkálkodhatok.
- ✘ Igyekszem 15 percet elmélkedni, hogy jól ráhangolódjak Isten tervére.
- ✘ Gondosan és figyelmesen végzem a munkámat, nem lopom a napot.
- ✘ Napközben megállok egy rövid időre Istennel: szentség-látogatás, rózsafüzér.
- ✘ Találok időt arra is, hogy meglátogassak valakit, aki nehéz helyzetben van.
- ✘ Az estémet is Istennel fejezem be, legalább 15 percet Neki ajándékozok.

NAGYBÖJT 6. HETE

Ünnepelőbe öltöztetem a szívem!

- ✘ Igyekszem mindent jó előre elrendezni, hogy az Ünnepe ne legyen kapkodás.
- ✘ Rendben van minden? – A szívem, az időm, a kapcsolataim?...
- ✘ Igyekszem részt venni minden szertartáson, együtt ünnepelve az Egyházzal.
- ✘ Én is újjá akarok születni azokkal, akik felnőttként most lesznek megkeresztelve (katekumenekkel).

NAGYBÖJT 7. HETE

Őrzöm az Ünnepet!

- ✘ Az Ünnepe számomra nem a szétszóródásé, hanem Isten ideje.
- ✘ Nem adom át magam üres, tartalmatlan pihenésnek.
- ✘ Az „ünnepek elmúltával” is ünnepelő lélekkel élem az Istentől kapott új életet.

Az angyal akkor eltávozott

Lk, 1,38

Szerelmes kisleány, tele boldog sejtelemmel. Odaadóan szereti az Istent, atyái Istenét. Betartja a törvényt, hűséges és tiszta. Már jegyese is van, egy igaz ember. Igaz, vagyis az Istenhez igazodik. Maga a leány csupa titok, csupa remény, csupa feszült várakozás, igazi menyasszony. S egyszer csak megszólal az angyal: „Üdvöz légy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled.”

Az Úr! – Zavarba jött, gondolkodni kezdett, mint aki rajtakapta önmagát: álmai szárnyán talán túl messze röppent. De az angyal nem tágitott: „Ne félj, Mária kegyelmet találtál az Istennél.”

Tudjuk, ismerni véljük a történetet. Csoda dolgokat mond az angyal. Magasságbeli fia, Szentlélek ereje, Dávid trónja, mindörökké tartó királyság...

Mind, mind megfoghatatlan dolgok. De a lányka szívében igaz a szerelem, Isten lelke lobogtatja lángját, s mit mondhat mást a szerelmes szív? Igen, igen, igen! Szolgálóleányod vagyok, úgy legyen, ahogy szerelmes Istenem szeretné.

S akkor az angyal eltávozott.

Hirtelen újra hétköznap lett. Lezökkenés a földi valóságba. – Igaz volt, amit előbb láttam? Vagy álmodtam? Kihez fordulhatok? Kinek mondhatom el ezt a titkot? Hisz magam előtt is kimondhatatlan: anya vagyok, az Isten fiának anyja. Ki hinné el nekem? De hisz ez hihetetlen!

Csak képzelődés, káprázat. De talán mégsem.

Hogy tudnék megbizonyosodni? Gondoljunk csak vissza, mit mondott az angyal? Csupa megfoghatatlan, csodás dolgot. Csupa ellenőrizhetlent. De, nem, mégsem! Egy megfogható valóságot mégis mondott, hogy idős rokonom, Erzsébet áldott állapotban van. Lehetséges ez? Istennél semmi sem lehetetlen – visszhangzott zakatoló szívében.

Jámor olvasók azt szokták mondani, Mária elment Erzsébethez segíteni. Ó, van e sejtelmük arról, mi lakik a szerelmes szívben? Hisz persze, hogy szívesen segít, de az legföljebb csak ürügy. Igazában a szerelmes szív várja a megbizonyosodást, s ezért mindenre képes. Méghozzá sietve. Gondolkodás nélkül. Otthagyt csapot-papot,

eddig életét, hétköznapjait, rokonait, vőlegényét, mert csak egy a fontos: megbizonyosodni. „Útra kelt, és a hegyek közé Júda egyik városába sietett” (Lk 1,39).

Egy kislány egyedül sietve fölmege a hegyek közé. Napokon át egyedül. Hol aludt, mit evett? Nem vitt sátrat, sem hálósákokat, nem volt túracipője. Egyedül, teljesen kiszolgáltatva embernek, állatnak, a természet erőinek. Az első keresztény zárandoklat. Mindenről elfelejtkezve, mindenről lemondva, sietve megy az Isten igazsága után.

És közben a kétségek. Nem bolondultam meg? Nem hallucináció az egész? Mit fogok Erzsébetnek mondani? Hogy kerülök ide így egyedül, váratlanul, megtépázva? Nem fog értetlenül hüledezni? Egyáltalán, meg merek majd szólalni? És igaz, amit róla hallottam? Hogy merhetek tőle ilyet kérdezni élete alkonyán: mondd, Erzsébet tényleg várandós vagy? Nem lehetek ilyen tapintatlan! Mit fogok mondani, mit fogok mondani?

Megy föl a hegyre lélekszakadva, kínzó gondolatait a sietés fáradalmaival hallgattatva el.

És fölér a hegytetőre. Belép Zakariás házába, majd kiugrik a szíve. Csak a köszöntésre futja a lélegzetéből. Mit is mondjon?

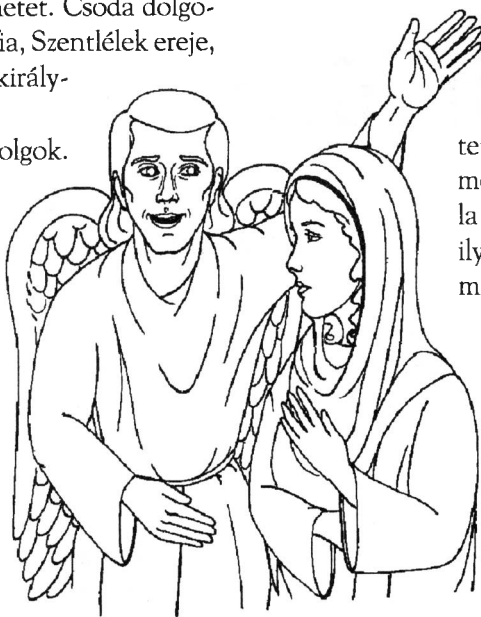
Hát semmit. Az Isten szól helyette. Erzsébet maga mond el mindent az Isten lelke által. Szó szerint ugyanazt mondja, mint az angyal. Aztán máris az Úr anyjának nevezi a váratlan vendéget, s kérdés nélkül a saját magzatára tereli a szót. Hát tényleg van magzata! Sőt, felujjongott anyja méhében!

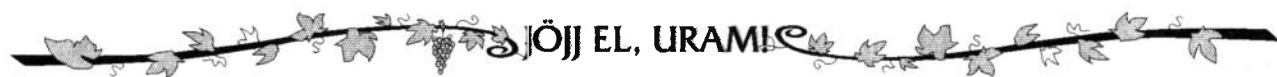
Akkor hát minden igaz. A Magasságbeli fia, Dávid trónja, örökké tartó királyság? Mit is lehetne itt mondani!

Mint gejzír a föld mélyéből, tör föl lelkéből:

– Magnificat! Magasztalja lelkem az Urat! És ujjongjon szívem üdvöztető Istenemben!

Nem az angyali üdvözlésre válaszolt e csodálatos dicsőítő énekkel, nem. Ehhez kellett a kétségek gyötrelme, a magányos zárandoklat sietős küzdelme. Isten

nem óvta meg ettől szerelmesét, gyermeke anyját. Épp e gyötrelmek ellenében oly hatalmas a kitörő öröm. A lelkébe zárt feszítő titok most napvilágra jött s vele az első keresztyény imádságos közösség zsolozsmája.

Idő kell, míg az ember hozzászokik még a csodálatos jóhoz is. Bele kell tanulni az új szerepbe. – Igen, igen, anya vagyok! Tetszem az Istennek. Kitüntetően szeret engem. Ő a gondviselőm, mindenütt körülvesz, engem választott, örökké rajtam a gyöngéd tekintetet, mindig felém fordítja arcát, gyönyörködik gyermekében és anyjában, az alázatos szolgáló leányban.

Három hónap kellett hozzá. Lehetett közben segíteni is, részesülni a kis János születésének titkában, s hallani Zakariás hálaadóénekét: Benedictus, áldott legyen az Úr?

Elég erős lett, hogy visszatérjen Názáretbe, a megszokott életbe. Testén sejlett szívének titka, lelkében teljes volt a bizalom. Már nem gondolkodott mit fog mondani Józsefnek. Már nem kellett sietni. Talán József is tudja, mint Erzsébet. Vagy talán mégsem?

Isten nem kímélte meg gyermeke kiválasztott nevelőapját sem a gyötrelmekről, a vélt csalódás fájalmától, a vajúdástól, mely végül napvilágra hozta a döntést:

– Igen, éljen Mária és a magzatja.

S mi ennek a jutalma? Az Atyaisten helytartója lett itt a földön. A legnagyobb megtiszteltetés, amit férfi kapott.

Nényei Gáborné

Krisztus él! Jézus ma is gyógyít!

Tanúságtétel a Karizma Iskolán és a Csodás imavasárnapon történt gyógyulásról

Az utolsó pillanatban értesültünk a Karizma Iskola előadásairól, egy ismerős kezembe nyomta a Marana Tha újság szeptember-októberi számát: „Nézd meg! Van benne egy-két érdekes dolog, a hátapon is.”

Szóval ott volt a helyünk. Hogy fizikai gyógyulás tanúai lehetünk a Kegyelem által, fel sem merült bennünk, csak szerettünk volna ott lenni, ahol István atya a szervező, mivel már többször megtörtént velünk, hogy az élet nehéz helyzeteiben ezek a szemináriumok világították meg számunkra a helyes utat.

Íme a történetekről közös tanúságtételünk:

Tíz éve hasi sérvem van (volt!). Sokat szenvedtem vele, főleg az utóbbi három évben, mivel annyira kitüremkedett már a hasfalamból, hogy öklömnyi kiálló daganatként korlátozott a munkavégzésben, állandóan sérvkötőt használtam, és esztétikailag is nagyon zavart.

A műtétre azért nem került még sor, mivel a súlyom még mindig sok. (Tíz, tizenöt kilót már lefogytam.) A bal lábammal is sok baj volt, nem tudtam behajlítani. Mindkét lábam visszeres volt.

A Karizma Iskolában, a hatos csoportokban, egymás fizikai gyógyulásáért végzett ima után a lábam teljesen meggyógyult! Be tudom hajlítani! A vastag visszerek teljesen eltűntek. Tudok térdelni. Boldogok voltunk.

Vasárnap Vácra a Csodás gyógyító szolgálatra nem állt szándékunkban elmenni, mivel elég sok elmaradt teendőnk volt. De az Úrnak más tervei voltak velünk. A vasárnapi segítő szolgálathoz nem volt meg a 15 fő jelentkező. Mi voltunk az utolsó két fő, hogy meg legyen a létszám.

Elmentünk Vácra, és átadtuk szívünket az Úr gyógyító szeretetének.

A következők már másnap, október 6-án történtek. Az Úr nem végez fél munkát. Dél előtt egy rehabilitációs terapeuta képzésen ültem, amikor egyszer csak elkezdett a hasam recsegni, ropogni, pattogni. Körülbelül 2 percenként és 15 percig. Az előadó tanárnő valamit hallhatott, mert nagy mosolygással vette tudomásul a dolgot. Tudtam, hogy ez a gyógyulás! És valóban. A sérv eltűnt. Semmi nyoma. A sérvkötőt a szünetben azonnal levettem. Nagyon jól érzem magam teljes fizikai és lelki valómban.

Betegségemet orvosi papírokkal igazolni tudom, a gyógyulást a tényleges szemrevételezésen túl egy ismételt vizsgálattal fogom dokumentálni, a Testvéreim Hitének Megerősítésére, az Úr Dicsőségére.

Jézus Él! Ugyanaz tegnap, ma és mindörökké!

Kerekes István és Mihalek Margit

Bizonyíték hitetleneknek

Sokan azért nem hisznek Istenben, a Teremtő létezésében, mert semmilyen kézzelfogható bizonyítékot nem találnak a tevékenységéről. A hitetlenek számára Tóth László Tibor az alábbi szellemes példázattal világította meg az irányított teremtés létezését:

Egy multimilliomos vállalkozó sajtótájékoztatót tartott, ahol az interjú végén a kíváncsi újságírók feltettek egy kérdést:

– Miért hiszi, hogy van Isten?

– Nézzék, nekem számtalan üzemem van. Az egyikben autókat, a másikban húsdarálót, és sok egyebet gyártunk. Egy autó 140-150 ezer alkatrészből áll, de előbb 24 mérnököm tervezget, majd anyagpróbákat végzünk, és csak azután jöhet a gyártás. No de vegyük csak a húsdarálót. Mindössze 9 alkatrészből áll, és 17 mozdulattal lehet összeszerelni a futószalagon, mégis egy-egy munkásnak több napon át kell gyakorolnia ennek módját. Ha nekem ezek után azt állítja valaki, hogy a több milliárdszor bonyolultabb világegyetem megalkotásához nem kellett a Teremtő, az nem normális.

– Rendben van, de mivel tudná Ön kézzelfoghatóan bizonyítani a Teremtő létezését?

A gyáros észrevette a gúnyos felhangot, és diktálni kezdett a titkárnőjének:

– Pályázat: Építésmérnököt keresek, aki megtervez, majd kivitelez egy toronyépületet az általam felvázolt méretekben és minőségben. Alapméret: kör alakú, átmérője 4 méter. Magassága ennek legalább 200-szorosa, azaz 800 méter. (Természetesen bírnia kell a toronynak az elemi erők okozta bármilyen erős kilengést!) A fal vastagsága alaptól a felső szintig maximum 25 cm lehet. Ebbe bele kell szerelni a víz, gáz, csatorna, felvonó és minden egyéb kiszolgáló rendszer csöveit, vezetékeit. A torony belsejében nem lehet semmi. Kívül-belül teljesen simára, egyenletes felületűre kell készíteni, merevítés, kitámasztás nem lehet rajta. Ennek ellenére a torony tetejére legyen ráépítve egy önállóan működő komplett vegyi üzem, amely tápszereket állít elő, emberi fogyasztásra. Siker esetén a honorárium összegét a mérnök szabhatja meg, bármilyen magas összegben.

Elvette a papírt a titkárnőjétől, és aláírva átnyújtotta az újságírónak.

– Tessék, itt a válaszom. Benne a bizonyíték.

– Nem értjük, hogy mi akar ez lenni.

– Majd később megértik. Egyelőre közöljék a lapjukban feltűnő helyen. Ha akad rá jelentkező, újra találkozzunk, és folytatjuk a sajtóértekezletet.

A nagy érdeklődést kiváltó eseményre jó néhány neves építésmérnök, és még a korábbiaknál is több újságíró jött el.

– Talán el is kezdhetjük, szólt ironikusan a házigazda. Kérem az első jelentkezőt, tegye meg ajánlatát, ismertesse elképzeléseit. Csak konkrét megoldást, kivitelezhető terveket fogadok el.

Néhány percnyi vita után a szakma legismertebb építésze dühösen megjegyezte:

– Rendben van, én már kiestem a versenyből, de szeretném látni azt az embert, aki ezt megtervezi! Ezt egyszerűen lehetetlen megépíteni!

A gyáros megkérdezte:

– Nos, van még jelentkező? Ha nincs, akkor kérem, figyeljenek jól, bemutatom az eredetit.

A titkárnő átnyújtott neki egy hosszú, cső alakú papírtekercset. Kibontotta az egyik végénél, és óvatosan kihúzott belőle egy ép búzaszálat, szép, tömör aranykalással. Azután így szólt a jelenlevőkhöz:

– Igazuk van uraim, ez a feladat az ember számára valóban lehetetlen! De a Teremtőnk mindenható, csodálatos alkotásokat hozott létre, mint ez is, nézzék csak! Mérjék le, itt vannak hozzá a műszerek. Figyeljenek, kérem, kör alakú a szára, átmérője pontosan 4 mm. magassága ennek éppen 200-szorosa, azaz 800 mm. A falvastagsága mindenütt 0,25 mm. Kívül sima, belül üres, az összes táp- és kiszolgáló csatorna ebben a vékony falban fut, no és ez a csodálatos miniatűr vegyi üzem, a kalász itt a tetején önállóan működik. És tudják hogyan? Napenergiával! Ráadásul a Napot is Isten teremttette. Értik az összefüggéseket? Ez a kis vegyilabor 8-9 féle tápanyagot, vitamint állít elő vízből és a talajból felszívott ásványi anyagokból, napenergiával. Ez alatt szelek és viharok tépik, kényükre hajlítgatják, akár a földig. De a búzaszálak ezt is kibírják. Nos, uraim az itt látható remekmű és a mi kontárkodásaink közötti különbség egyértelműen bizonyítja a Teremtő létezését, és határtalan, számunkra szinte felfoghatatlan képességeit. Köszönöm hogy eljöttek ide megszemlélni Isten teremtményének egyik kézzelfogható bizonyítékát. Ha körülnéznék, ha tükörbe néznék, mindenütt az ő alkotásait látják. Ha pedig teremtményeket alkot, akkor létezik!

Tóth László Tibor

Merre tovább, Uram?

Az idő sürget

Minden jel arra mutat, hogy a közeljövőben döntő változások fognak bekövetkezni mind a világban, mind az egyes emberek életében. Az emberek általában az atomfegyverkezés okozta veszélyekről beszélnek. Pedig az alapvető probléma a bűn okozta veszély. Az emberiség lázadása Isten ellen egyre nagyobb méreteket ölt, és a következmények hamarosan jelentkezni fognak. Ha majd az emberi társadalom struktúrái légvárként omlanak össze a szemünk előtt, akkor ennek a bűn lesz az oka. A megoldás persze a bűnbánat. Remélhetőleg mi magunk is tartunk bűnbánatot és azért is imádkozunk, hogy minél többen hasonlóan tegyenek. De számolnunk kell azzal a lehetőséggel is, hogy mindez nem lesz elegendő ahhoz, hogy elejét vegyünk valami óriási felfordulásnak. Akik mindezt túléljük, könnyen lehet, hogy az egyház újjáépítésének gigászi feladatával fogják szembe találni magukat.

Mindezt nem azért mondom, hogy valamiféle depresszióba vagy szomorúságba süllyedjünk. Az Úr soha nem hagy el minket. De az biztos, hogy nagyon kell kérnünk az Úrtól a bölcsességet, hogy megtudjuk, hogyan kell fölkészülnünk. Mert az biztos, hogy föl kell készülnünk.

Napjainkban sok prófétai hang fonódik össze ugyanabban az üzenetben. Mária, folyamatos jelenésében Medjugorje-ben az Úr szavait közvetíti felénk. Arról számol be, hogy „egyetemes katasztrófa” szélén állunk. II. János Pál pápa kijelentette, hogy „háború felé közeledünk”. Az 1975-ös római konferencia próféciaja még mindig a fülünkben cseng: „A világ számára a sötétség napjai közelednek, egyházam számára azonban a dicsőségé.”

Jóval régebbi prófécia is szólunk korunkról. IX. Piusz (1849-78), XIII. Leo (1878-1903) és X. Piusz (1903-14) mind figyelmeztettek arra, hogy szörnyű pusztulásban lesz része a világnak, ha az emberek továbbra is elutasítják Istent, s a Jézus Krisztus által fel-

kínált üdvösséget. Sokan mások is ugyanezt mondták. És mindannyian úgy érezték, hogy a nagy válság a huszadik század második felében várható.

Hiszem, hogy van még időnk a felkészülésre. Az idő elvesztegetésére azonban biztosan nincs.

Mit kell tennünk? Meg kell térnünk, imádkoznunk és bőjtölnünk kell, bűnbánatot kell tartani, teljesen át kell adni magunkat az Úrtól kapott feladatnak: az egyház építésének és meg kell bizonyosodnunk arról, hogy valóban ismerjük-e testvéreinket, és kik azok, akik igazán testvéreink.

Az Úr arra hívott meg minket, hogy részt vegyünk az életében, hogy az Ő háza népe, családja legyünk mindörökre. Mindannyiunknak személyesen kell választanunk erre a meghívásra. Jézust az Atya az egész

teremtés Urává és Királyává tette, de én igazából csak akkor lehetek részese Isten Országának, ha találkozom Jézussal és személyes kapcsolatba kerülök Vele.

S ha ez a kapcsolat létrejött, akkor nekem – az Atya akarata szerint – a többi hívő társaságában, az egyház kebelén belül kell növekednem a teljes üdvösség eléréséig.

Az Úr adományok csodálatos sokféleségével áldja meg híveit az egyház javára. Én az adományaimat a többi ember javára kapom, mások meg az én javamra kapják a sajátjukat. Együtt kell előre vinnünk az egyházat Isten vezetését követve és a testvéri egységet megőrizve.

Azt hiszem, jó lenne egy kicsit megnézni, mit is jelent ma az, hogy részt veszünk az egyház életében. Tudjuk azt, hogy kik a mi testvéreink? Az összes testvérünkkel nem kerülhetünk kapcsolatba. Még a plébániáink is túl nagyok általában. Ha olyan testvéri kapcsolatokat, olyan testvériséget akarunk létrehozni, ami az Úr terve szerint való, akkor még van mit tennünk.

Különösen a ránk váró nehéz napok fényében fontos, hogy olyan elkötelezett kapcsolatokat hozzunk létre, amelyekre később szükségünk lehet. Már jó néhány éve halljuk ezt a felszólítást. A hetvenes évek második felében szinte minden konferencián felhívták a figyelmünket arra, hogy „készülődjünk”, mert a világra a

megpróbáltatás napjai várnak. Fontos lesz majd, mondták, hogy tudjuk, kik a mi testvéreink és hol találhatjuk őket. Nagyon is szükségünk van rá, hogy átgondoljuk jelenlegi helyzetünket.

Mit tehet az az ember, aki még nem tagja olyan közösségnek, amelyik nyitott az Úr felé? Én azt mondanám neki, hogy vigye a dolgot imában az Úr elé és kérje Őt, hogy küldjön néhány embert (legalább egyet), akikkel imádkozhatna. Ha ez az aprócska társaság kitart a közös imádságban, kitart az Úr és az egyház iránti hűségben és az adott egyházi hierarchiának való engedelmségben, akkor az Úr létre fogja hozni azt a közösséget, amire szükségük van.

Az imaközösségből elkötelezett, testvéri közösség nőhet ki, de ezt azért általában sok minden nehezíti.

Az Úr most is készen áll arra, hogy átalakítsa egyházát Szentlelkének erejével.

Az Úr nem fáradt! De néha az az érzésem, hogy kissé unja már azt, hogy mindig csak feldobottá tegyen bennünket.

Azt akarja, hogy vegyük Őt komolyan!

Azt akarja, hogy népe készüljön fel a nehéz időkre! A ránk váró feladatokkal **közösen** kell szembenéznünk. Ez pedig testvéri közösséget jelent, mégpedig egymásnak és az Úrnak elkötelezett testvéri közösséget.

Nagyobb jelek

A lelki és erkölcsi sötétség sűrű köde ül világunkon. Ahelyett, hogy oszlana, egyre sűrűbb és nyomasztóbb lesz. Mindezt nem azért mondom, hogy bárkit elkedvetlenítsek vagy siránkozásra készítsek. Hiszen nem emlékszem, hogy lett volna idő, talán az egész világtörténelemben sem, amikor a világnak nagyobb szüksége lett volna az Örömhírré, mint most. Az emberek éheznek az Örömhírré. Az ellenség ereje azonban nyilvánvaló és milliókat tart hatalmában.

Jézus azt ígérte, hogy jelek fogják kísérni a hiteles igehirdetést és az igazi keresztény életet (Mk 16,20). A jeleket azért kapjuk, hogy segítsenek nekünk (Jn 5,36). Vannak emberek, akiknek nagyobb szükségük van rá, mint másoknak.

A sötétség növekedése miatt elképzelhető, hogy az Úr nagyobb erővel fog megnyilvánulni körünkben, mint amihez hozzá vagyunk szokva. Jézus azt mondta: „Nagyobb dolgokat fogsz látni ennél” (Jn 1,50). Elképzelhetőnek tartom, hogy az emberi történelem olyan korszakának kezdetén vagyunk, amikor ezek a szavak be fognak teljesedni. Hiszem, hogy fel kell készülnünk azokra a napokra, amikor az Úr nagy erővel fog cselekedni.

Láttunk már csodákat. Magam is láttam, hogyan működik az Úr azok életében, akik bíznak Benne, hogyan gyógyítja, hogyan alakítja, hogyan vezeti, hogyan vigasztalja meg őket. De nem sokat láttunk még az úgynevezett „nagyobb” jelek közül. Nem sokszor fordult még elő, hogy a vak visszanyerte a látását, a süketnéma beszélni kezdett. Nem sokszor láttunk még olyat, hogy születési rendellenességek meggyógyultak, hajlott végtagok kiegyenesedtek, szellemi fogyatékosság megszünt volna.

Nem sokszor láttunk még olyan betegségből való gyógyulást, mint a muszkuláris disztrófia, a cerebrális parálízis vagy a multiplex szklerózis. Elképzelhetőnek tartom, hogy eljön az idő, amikor ezekből is egyre többet fogunk tapasztalni. Imáinkban késznek kell lennünk arra, hogy az Úr még nagyobb csodáira vágyakozzunk, köztük akár a halottak feltámasztására is.

Korunk nagyobb kihívást jelent az egyház és az egyház igehirdetése számára, mint bármely korábbi időszak. De nem hinném, hogy az Úr különösebben tartana ettől. Ő fel van készülve, azt hiszem.

Bob Bedard

(Részlet Bob Bedard: „Merre tovább, Uram? – Irányvonalak a Katolikus Karizmatikus Megújulás számára” című könyvéből, mely a Marana Tha sorozatban jelent meg.)

Lisieux-i Szent Teréz imádsága

„Mária, szívem Királynője, evangéliumi életemben elmélkedem. Olyannak látlak, mint magamat: halandónak és szenvedőnek. Milyen édes, hogy a Te lányod lehetek. Mindig követni akarlak Téged, drága Anyám; és nap, mint nap Veled akarok élni. Szent Szűz! Amikor rólad elmélkedem, menten elmerülök Szívedben, és felfedezem a szeretet mélységeit. Anyai tekinteted megszabadít minden aggodalmamtól. Te megtanítasz sírni és örömezni. Megáldod napjainkat, osztozol velünk az örömben. Te, aki az élet hajnalán rám mosolyogtál, Anyám, mosolyogj rám ismét most, hogy az alkony immár közel. Veled szenvedtem, ó Szent Szűz; most a Szíveden nyugodva szeretnék énekelni, és örökké ismételni: Szeretlek, a Te lányod vagyok.”

Akaraterő vagy Isten ereje?

Amikor meglátjuk azokat a dolgokat, amiket meg kell változtatni magunkban és az életünkben, az a kísértés érhet, hogy azt gondoljuk, képesek vagyunk megváltoztatni pusztán akaraterőből – de ennél többre van szükségünk. Az akaraterő ismerős számodra. Az akaraterő segít abban, hogy ne együl meg az előttünk levő csokoládé és tejkaramellás gyümölcsös fagyaltot, annak ellenére, hogy testünk minden sejtje azt szeretné, hogy magunkba tömjük. A vezérigazgatók és a profi atléták elmondása szerint az akaraterő vitte őket a csúcsra. Az akaraterővel éred el, hogy minden reggel korán felkelj, hogy kocogni menj.

Az akaraterő tényleg nagyszerű dolognak hangzik. Azt hihetjük, hogy elég akaraterőnk van ahhoz, hogy legyőzzünk minden kísértést, ami elénk kerül. Néha tényleg elég van. Azonban hadd osszak meg veled egy kis titkot az akaraterőről. Az akaraterő a legjobb barátod, amikor a dolgok jól mennek, azonban az az első barát, aki elhagy, amikor mindenbe belefáradsz. Az akaraterő bámul ki a szombat reggeli hideg esőbe, és leszögezi: „Ma nem mozdulok ki itthonról!” Az a gond az akaraterővel, hogy indokokat sorakoztat fel, és az indokok mindig készek arra, hogy lebeszéljenek a dolgokról. „Igazad van” – mondja. „Az út túl sáros a kocogáshoz. Holnap majd kétszer futsz.” Vagy: „Edd meg most az utolsó almás pitét, így nem kell visszatenni a hűtőbe, legfeljebb majd keveset vacsorázol az este. A napnál világosabb!” Az indok mindig hajlamos kockáztatni a csúszós lejtőn, hogy bukáshoz vezessen.

Rájöttem, hogyha nagyon nem akarok megtenni valamit, sok okot találok a fejemben, hogy miért nem kell megtennem. Aztán az érzéseim csatlakoznak: „Egyetértek, mert nincs kedvem, hogy megtegyem.” Azonban a célba jutáshoz ez nem elég. Nem az erőszak és hatalom által élünk, hanem Isten Szentlelke által (Zak 4,6b). Mi történik akkor, ha szükség esetén az akaraterő helyett először Istenhez fordulsz?

Isten az akaraterőre bocsátja az Ő erejét és megerősíti azt, hogy eljuss a célig. Nem az akaraterő érdemli a hitelt, hanem Isten. Jézus ezt jelentette ki a János evangéliumában (15,5): „Hisz nélkülem semmit sem tehettek.” Ez az egyik legfontosabb és legnehezebb lecke, amit meg kell tanulnunk, ha élvezni akarjuk azt az életet, amit Jézus a halálával szerzett meg számunkra. Amikor bármi vagy bárki máshoz fordulunk, mielőtt Istent kérnénk, megalázzuk őt, így hagynia kell, hogy elbukjunk, mert így ismerhetjük fel, hogy „Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradnak” (Zsolt 127,1).

Meg kell tanulnunk átadni nehéz terheinket Istennek. Engedjük, hogy megerősítsen a döntéseinkben. El-dönthetjük, hogy elkezdünk tornázni, vagy abbahagyjuk a túlevést, de a saját döntésünk nem elég a teljes győzelemhez. Ahogy az előbbieken említettem, az akaraterő segít abban, hogy elkezdjünk valamit, de jellemzője, hogy félúton képes feladni és cserben hagyni minket. Isten soha nem hagy félbe semmit.

Van néhány ember a világon, akik maguknak tulajdonítják a sikert, de ha áttekintjük az életüket, lehet, hogy találunk olyan részt, ami darabokra hullott. Isten nem arra teremtett minket, hogy Nélküle jól működjünk, és minél hamarabb megtanuljuk ezt, annál jobban fogjuk magunkat érezni.

Kezdd el azzal, hogy megkéred Istent, legyen része annak, amit teszel, folytasd Istennel, és Istennel fejezd be. Mit kell tennünk, amikor az élet terhei túl nehéznek tűnnek? Jézus szólt: „Gyertek hozzám.” Nyugalmat ad a megfáradtagnak és a terhet hordozóknak (Mt 11,28).

Joyce Meyer

(Részlet Joyce Meyer nemrég megjelent „Kezdd új életet ma – Izgalmas újrakezdés Istennel” című könyvéből. E könyv – mely a Marana Tha sorozatban jelent meg – kapható az Emmausz irodában.)

UTOLSÓ IDŐK

Prófécia, melyeket Pió atya kapott

1. „Fiam, fiam, már nagyon vártam ezt az órát, amelyben szívem nagy szeretetét feltárhatom neked.... Imádkozz hozzám és a többieket is figyelmeztess erre, mert közel van az idő, amikor meglátogatom a hitetleneket, akik a kegyelmi időt nem használták ki. Tarts ki az imában, hogy ellenségeidnek ne legyen hatalma feletted. Mondd meg az enyéimnek, hogy mindig legyenek készenlétben, mert ítéletem hirtelen fog elérkezni és senki sem futhat el előlem, mindenkit megtalálok! Az igazakat meg fogom védeni. Figyeld a Nap, a Hold és a csillagok állását. Ha nyugtalannak tűnnek, és szokatlan módon mozognak, akkor tudni fogod, hogy már nincs messze a nap. Maradjatok erősek az imában és virasszatok, amíg a pusztítás angyala elvonul az ajtótok előtt. Imádkozzatok, hogy ezek a napok lerövidüljenek.”

2. „Imádkozz és térj meg! Nagy dolgok forognak kockán! Imádkozz! Mert az emberek jókedvvel és élvezettel haladnak a pusztulás felé, mintha egy álarcosbálra, vagy az ördög esküvőjére mennének. Segíts nekem a lelkek megmentésében. Túl sok a bűn. A harag napja, a maga félelmetes eseményeivel közel van, sokkal közelebb, mint gondolnád! A világ hamis biztonságérzetbe ringatja magát. Az isteni ítélet úgy fog lecsapni, mint a villám. Ezek az istentelen és gonosz emberek nem kapnak kegyelmet, úgy elpusztulnak, hogy Szodoma és Gomorra büntetése az övékhez képest semminek sem tűnik majd. Igen, mondom neked, a gonoszság még soha nem volt olyan nagy, mint napjainkban.”

3. „Tartsátok zárva az ablakaitokat (az ítélet napján). Ne nézzetek ki. Gyűjtsatok meg egy szentelt gyertyát, az sokáig ki fog tartani. Imádkozzatok a rózsafüzért. Olvassatok lelki könyveket. Végezzetek lelki áldozást és a szeretet tetteit cselekedjétek, amivel nekünk örömet szereztek. Imádkozzatok kitért karokkal, vagy boruljatok a földre, hogy sok lelket megmentsetek. Ne menjete ki a házból. Gondoskodjatok elegendő éleletről. A természet erői megindulnak és a tűzeső miatt az emberek remegni fognak a félelemtől. Legyetek bátrak! Veletek vagyok!”

4. „Gondoskodjatok az állatokról ezekben a napokban. Én vagyok a teremtmény, az állatok és az emberek védelmezője. Előtte jeleket fogtok kapni, hogy tudjátok, mikor kell majd több élelmet adnotok az állataitoknak. A kiválasztottak tulajdonát megvédem, beleértve az állatokat is. Ne engedjétek senkit sem kimenni az udvarra, aki kimegy az állatokat etetni, az meghal. Gondosan fedjétek le az ablakaitokat. A

választottaim ne lássák haragomat. Bízatok bennem, és én leszek az oltalmatok.”

5. „Tűz-hurrikánok fognak áradni a felhőkből és az egész föld fölött elterjednek! Viharok, rossz idő, villámok és földrengés lesz az egész földön, két napig. Szakadatlan tűzeső fog esni! Egy nagyon hideg éjszakán fog mindez elkezdődni. Mindez annak a bizonyítéka, hogy Isten a teremtménye ura. Akik bíznak bennem és hisznek szavaimnak, nincsen félnivalójuk, mert nem fogom cserbenhagyni őket, és azokat sem, akik ígémet terjesztik.”

6. „Hogy felkészüljétek ezekre a csapásokra, a következő jeleket fogjátok tapasztalni: az éjszaka nagyon hideg lesz. A szél üvölni fog. Egy idő után villámcsapásokat lehet majd hallani. Csukjátok be minden ajtót és ablakot. Ne beszéljétek senkivel, aki a házon kívül van. Térdeljétek le egy kereszttel, bányátok meg a bűneiteket és imádkozzatok Anyámhoz védelemért. A földrengés ideje alatt ne nézzetek ki, mert Isten haragja szent.”

7. „Akik nem hallgatják meg ezt a tanácsot, egy pillanat alatt meghalnak. A szél mérges gázokat fog terjeszteni az egész földön. Akik szenvednek, és ártatlanul meghalnak, mártírokká válnak és bevonulnak velem országomba. A sátán diadalmaskodni fog. Azonban három éjszaka után véget ér a földrengés és a tűz. A következő napon újra kisért a nap és angyalok fognak leszállni az égből és a béke lelke elterjed a földön. Végtelen hála tölti el azokat, akik kiállták ezt a szörnyű próbát. Más országokból is választottam ki lelkeket, akik megkapják ezt a kinyilatkoztatást (Belgiumból, Svájcban, Spanyolországból), hogy ezek az országok is felkészüljenek. Imádkozzatok a rózsafüzért, de jól imádkozzatok, hogy imáitok az égbe jussanak. Hamarosan borzasztó katasztrófa éri a földet, olyan fenyítés, amilyen ezelőtt még soha.”

8. „Mennyire nem törődnek az emberek ezekkel a (végső) dolgokkal! Nagyon hamar be fognak következni, minden várakozás ellenére. Mennyire közönyösek és nem készülnek ezekre az eseményekre, amelyeken hamarosan keresztül kell menniük. Isten ítélete eléri a földet. Atyám haragja kiárad az egész világra. Ezért figyelmeztetem a világot a ti közreműködéseitekkel, ahogy már ezt olyan sokszor tettem.”

9. „Ez a katasztrófa úgy fog elérkezni a földre, mint egy villám. Abban a pillanatban a reggeli nap fényét szurok-

sötét váltja fel! Senki se hagyja el a házat és ne nézzen ki az ablakon ettől a pillanattól kezdve. Én magam jövök el a villámban és a mennydörgésben. A gonoszak megpillantják isteni szívemet. Nagy lesz a zűrzavar a teljes sötétség miatt, ami az egész földet beborítja, és sokan meghalnak félelmükben, vagy elkeseredettségükben.”

10. „A sötétség ezen napjaiban senki ne hagyja el a házat és ne nézzen ki az ablakon. A sötétség egy nap és egy éjszaka fog tartani, amit egy további nap és éjszaka követ, majd még egy nap, de a következő éjszakán a csillagok ismét világítani fognak és, reggel újra felkel a nap és TAVASZ lesz!! A sötétség napjaiban a választottak ne aludjanak. Szakadatlanul imádkozzanak és ne botránkozzanak meg bennem. Össze fogom gyűjteni a választottakat. A pokol azt gondolja majd, hogy az egész földet birtokába vette, de én megfékezem.”

11. „Újra és újra figyelmeztettem az embereket és sok lehetőséget adtam a jó útra való visszatérésre, de most a go-

noszságuk elérte a tetőpontját és a büntetéssel nem lehet tovább várni. Mondjátok meg mindenkinek, hogy eljött az idő, amikor ezek be fognak következni.”

Pió atya Magyarországról szóló próféciája:

„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!”

(Lejegyezte Pió atya)

»Mindent újjáteremtek - téged is!«

Ültem szobámban a kereszt alatt, melyre magam sem tudom, miért, de Basilea anya valahol kapott ígését ragasztottam ki: „Mindent újjáteremtek – téged is!”

Sok csodát megéltem már megtérésem óta, de ebben az egyben valahogy mégsem hittem. Kötekedtem Istennel: „Igen, Uram, elhiszem, hogy meg tudod változtatni a gondolataimat, felfogásomat, meg tudod változtatni jövőmet, de hogy engem is meg tudsz változtatni, ebben bizonytalan vagyok. Itt állok 36 évesen egyedül, anyám szerint azért, mert nem kellett senkinek, nem akadt olyan, aki elvett volna. Hogy tudod Te, Uram, ezt megváltoztatni?”

Volt egy lelkipályázat, amely után az atya elküldött pszichológushoz. Beszélgetéseink alatt visszatértünk gyerekkoromba, a régi boldog vagy boldogtalan időkbe.

Nem akarom kritizálni édesanyámat, sőt tudom, hogy valahol, a maga módján szeret engem, és talán azért nem volt képes kimutatni az érzelmeit, mert őt is „így” szerették. Mindenesetre ma már tudom, mi az, ami idáig hiányzott az életemből.

Nem emlékszem rá, hogy anyám valaha is megölelt volna, hogy a karjaiba vett volna, vagy hogy simogatta

volna fájó sebeimet. Sőt, ha valaki bántott, azt válaszolta: „Minek mentél oda?” Ezzel elérte azt is, hogy többé nem mentem hozzá védelmet keresve. Inkább megpróbáltam másokat találni, akik megértettek, vagy úgy-ahogy odafigyeltek rám, vagy a szeretet bármilyen jelét mutatták felém. Emlékszem, egyszer az osztályfőnöknőm megsimogatta a fejemet, mert valami jót tettem, és utána próbáltam mindenben a kedvében járni...

Aztán új szomszédunk lett, egy körülbelül tíz évvel idősebb hölgy személyében. Nem tudom hogyan, de egyszer csak elkezdtünk beszélgetni. Tetszett, hogy jut rám ideje, hogy neki mindent elmondhatok, és hogy semmit sem vág a fejemhez... Gyakran, amikor rossz kedvem volt, leült velem, fogta a kezemet és egyszerűen csak azt éreztettem velem, hogy szeret, és hogy fontos vagyok neki.

Konyha ablakunk az ő udvarára nézett, és amikor mosogattam, gyakran kinéztem az ablakon, mert ő sokszor ott ült a lépcsőn. Volt egy macskája, aki ilyenkor odasomfordált hozzá, ő pedig az ölébe vette és simogatta a fejét... Annnyira szerettem volna a macskája helyében lenni... egy idő után meg akartam fojtani macs-

káját. Nyáron, amikor kiscicái születtek, és én átmentem hozzá, ő éppen az egyiküket az ölébe vette, amikor elszóltam magamat, hogy féltékeny vagyok a macskára. Ő megértően nézett rám, letette a kismacskát, odajött hozzám, átölelt és simogatta a fejemet.

Amikor beteg voltam, ájtott hozzám látogatóba, ott ült az ágyam szélén és én azt kívántam, bárcsak mindig beteg lennék, hogy ő itt üljön mellettem. Éreztem, hogy szeret, hogy fontos vagyok neki. Mikor később férjhez ment és gyermeke született, mindig arra gondoltam, hogy gyermeke megkapja azt tőle, amit én sohasem kaptam meg az édesanyámtól. Szerettem a gyereket. Teltek az évek, ők egyszer csak elköltöztek, a magam korabeliek pedig lassan mind férjhez mentek, én meg valahogy egyedül maradtam: akit szerettem, az engem nem vállalt fel, aki meg engem szeretett, azt én nem szerettem viszont.

Otthon közben elég gyakran hallottam anyámtól, hogy „mert te nem kellesz senkinek...”, „mert te nem tudsz szeretni...”, „mert te ilyen vagy...”

Azt hiszem, valahol belül nagyon is elhittem ezeket az anyám által gyakran ismételt mondatokat. Sőt, egészen annyira elhittem, hogy amikor megismerkedtem egy fiúval, aki tetszett nekem, képes voltam 600 kilométert utazni volt szomszédasszonyom után, hogy kisérijem magam a vállain, mert tudtam, hogy tőle azt fogom hallani, amit szeretnék, hogy igenis bátran beszéljek a fiúval, mert én sem vagyok rosszabb, mint mások, és hogy engem is lehet szeretni...

Ez a kapcsolat azonban valahogy nem jött össze...

Aztán jártam a pszichológushoz, aki mindezeket felszínre hozta belőlem... Előjöttek a hosszú évek alatt gyűjtögetett, rejtegetett sebek. Volt olyan alkalom is, amikor egyáltalán nem beszélgettünk, mert csak bögttem, miután megkérdezte, hogy milyen volt az elmúlt hetem, és én csak azt mondhattam el, hogy anyám megint valamelyik lealacsonyító mondatával ostorozott.

A pszichológus megkérdezte tőlem:

– „Szeretne maga gyereket?”

– „Nem” – válaszoltam –, „hisz mit örökölné szegény gyerek tőlem.”

A pszichológus meglepődött:

– „Még a skizofrének, akik valóban betegek, ők is akarnak gyereket, maga meg nem?”

– „Legközelebb, ha jön, hozza magával 3-3 jó tulajdonságát és képességét leírva, ez a házi feladat.”

Mondanom sem kell, többet nem mentem el hozzá. Képtelen voltam magamban ennyi jó tulajdonságot találni.

Újabb évek teltek el.

Szobámban voltam – ültem a kereszt alatt, és Istennel beszélgettem: „Itt vagyok 36 évesen, nem tudok szeretni, nem kellek senkinek.”

Mindehhez közben egyik ismerősöm is hozzátett. Amikor nála voltam, és szóba kerültek a párkapcsolatok, mindig megjegyezte, hogy az ő lánya sem talál senkit, pedig ő milyen szép (hát akkor mit akarok én, aki ilyen csúnya, tettem hozzá én magamban).

Valahogy a barátnőmnek sikerült rábeszélnie, hogy adjak fel hirdetést ismerkedésre. Többszöri rábeszélés után belementem... felkészülve a visszautasításokra is.

Először is nagyon meglepett, mennyien jelentkeztek. Arra gondoltam, majd ha találkoznak velem, biztosan elmegy a kedvük.

Ám ekkor jöttek a pozitív csalódások: az első ki sportolt „Don Juan”-típus kijelentette, hogy a következő találkozást már éjszakával egybekötve nálam akarja tölteni... Persze nálam ez nem megy így, de meglepett, hogy ő komolyan gondolta...

A másik férfi egy elvált ember volt, aki már gyerekeket nem akart, én meg közben valahogy elkezdtem rajta gondolkodni... Találkozásunk átfordult barátságos beszélgetésbe. Ekkor már meg mertem kérdezni, hogy mire figyel egy férfi a nőket illetően.

– „Hát, hogy hogyan néz ki” – mondta ő.

– „Tudom, hogy nem vagyok szép” – válaszoltam.

– „Te ilyet soha ne mondj, hisz egy férfi egészen más szemszögből néz egy nőt. Nekem például tetszik a frizurád.”

– „A barátnőm készítette” – feleltem.

– „Szép a ruhád is, látszik, hogy jó ízlésed van” – folytatta.

– „A barátnőm választotta, neki van jó ízlése” – mondtam.

Így cáfoltam meg minden felvetését. Végül azt mondta:

– „Igen, lehet, de akkor is tetszett, hogy nem kérdezted meg tőlem, mennyi pénzem van, mert általában mások mindig ezzel kezdik...” Azután adott még néhány jó tanácsot...

Időközben anyám valahogy megtudta, hogy ismerkedni próbálok. Rögtön megjegyezte: „Úgyse fog téged elvenni senki sem.” Ettől újra úgy éreztem magamat, mint akit leforráztak. Éppen egy újabb találkozóra igyekeztem, mire a férfi megkérdezte, hogy sikerült a szülői látogatás. „Sírj a vállamon” alapon kipanaszkodtam magamat neki....

– „Egy anyának támasznak kell lennie” – válaszolta. Aztán még beszélgettünk, és talán mondanom sem kell, hogy ezek után e mellett a férfi mellett döntöttem. Talán azért is, mert idősebb volt, és benne véltem fel-

fedezni azt, amit kerestem és azelőtt másoktól nem kaptam meg. Írt pár SMS-t, azután nem jelentkezett többé. Viszont nekem sokat adott, úgy ő, mint a többi, bármelyik ember, akivel találkoztam. Az egyikkel sokat telefonálgattunk, viszont az akadály az volt, hogy elvált ember volt. Mivel igen jóképű ember volt, aki bármennyi nőt találhatott volna magának, egyszer megkérdeztem tőle:

– „Én nem vagyok szép, mit látsz te bennem?”

– „Neked jó szíved van” – hangzott válasza. Ez az a szív, amelyikre anyám azt mondta, hogy nem tud szeretni. Ha a ka-

tolikus egyházban nem lenne gond a válás, sokkal könnyebb lenne.

Máig sem találtam meg az igazit. Viszont egyet tudok, annak ellenére, hogy nem ezt sulykolták belém: van, aki elvett volna.

Itt ülök a keresztnél, és már nem kételkedem, mert tudom, hogy újjáteremtettél, Uram (már nem vagyok csúnya és buta...).

Ha most a pszichológus megkérdezné tőlem, szeretnék-e gyereket, azt válaszolnám: „Igen, szeretnék gyerekeket, mert ha rám hasonlítanának, akkor ügyesek, megértők lennének, és tudnának szeretni, lennének jó tulajdonságaik, és nem lennének rosszabbak, mint mások.”

Hiszem, az Úr alkotott nekem is társat, aki megadja majd mindazt, ami idáig hiányzott az életemből, akit szeretni tudok, és ő is viszont szeret engem.

N. M.

Tartalomjegyzék

<i>Katona István:</i> Készülünk a feltámadás ünnepére	3
<i>Leo Tanner:</i> „Ő a Király...” – Adatok és utalások a Passióhoz	4
Szent negyven nap – Böjtöljünk most új módon!	8
<i>Nényei Gáborné:</i> Az angyal akkor eltávozott	9
<i>Kerekes István és Mihalek Margit:</i> Krisztus él! Jézus ma is gyógyít! ...	10
<i>Tóth László Tibor:</i> Bizonyíték hitetleneknek	11
<i>Bob Bedard:</i> Merre tovább, Uram?	12
<i>Joyce Meyer:</i> Akaraterő vagy Isten ereje?	14
<i>Piő atya:</i> Utolsó idők – Prófécia	15
<i>N.M.:</i> »Mindent újjáteremték...«	16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!” Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:

Budapest 1146 Thököly út 120.

Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:

Katona István

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség

Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

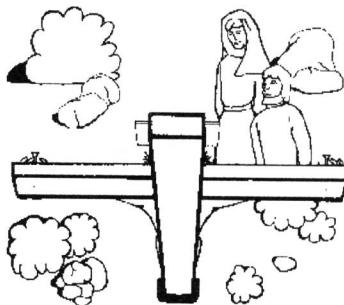
Készült: ETO Print Kft.

Ügyvezető igazgató: Magyar Árpádné

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- ✦ Az elmúlt hónapban megjelentettük **Joyce Meyer: „Kezdj új életet ma – Izgalmas újrakezdés Istennel”** című könyvét. Aki szeretne belőle, annak postaköltség ellenében elküldjük.
- ✦ Ugyancsak megjelentettük **Barry Adams: „A mennyei Atya szerelmes levele hozzád”** című könyvét (1000.-Ft), mely a Biblia szeretetről szóló üzeneteit tartalmazza, képekkel illusztrálva.
- ✦ **A szemináriumok István atya betegsége miatt elmaradnak**, majd októberben lesznek megtartva. Kivéve az „Élet a Lélekben” szemináriumot, mely március 2-án (este 6 órakor) kezdődik Budapesten, a Thököly út 120. szám alatti Emmausz Házban.
- ✦ Akik **adójuk 1%-át Alapítványunk** (Marana Tha 2000 Alapítvány) **céljaira szeretnék felajánlani**, szíveskedjenek feltüntetni a 196 22309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!

Minden kedves olvasónknak kegyelmekben gazdag húsvéti ünnepet kíván a szerkesztőség!

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:

1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06

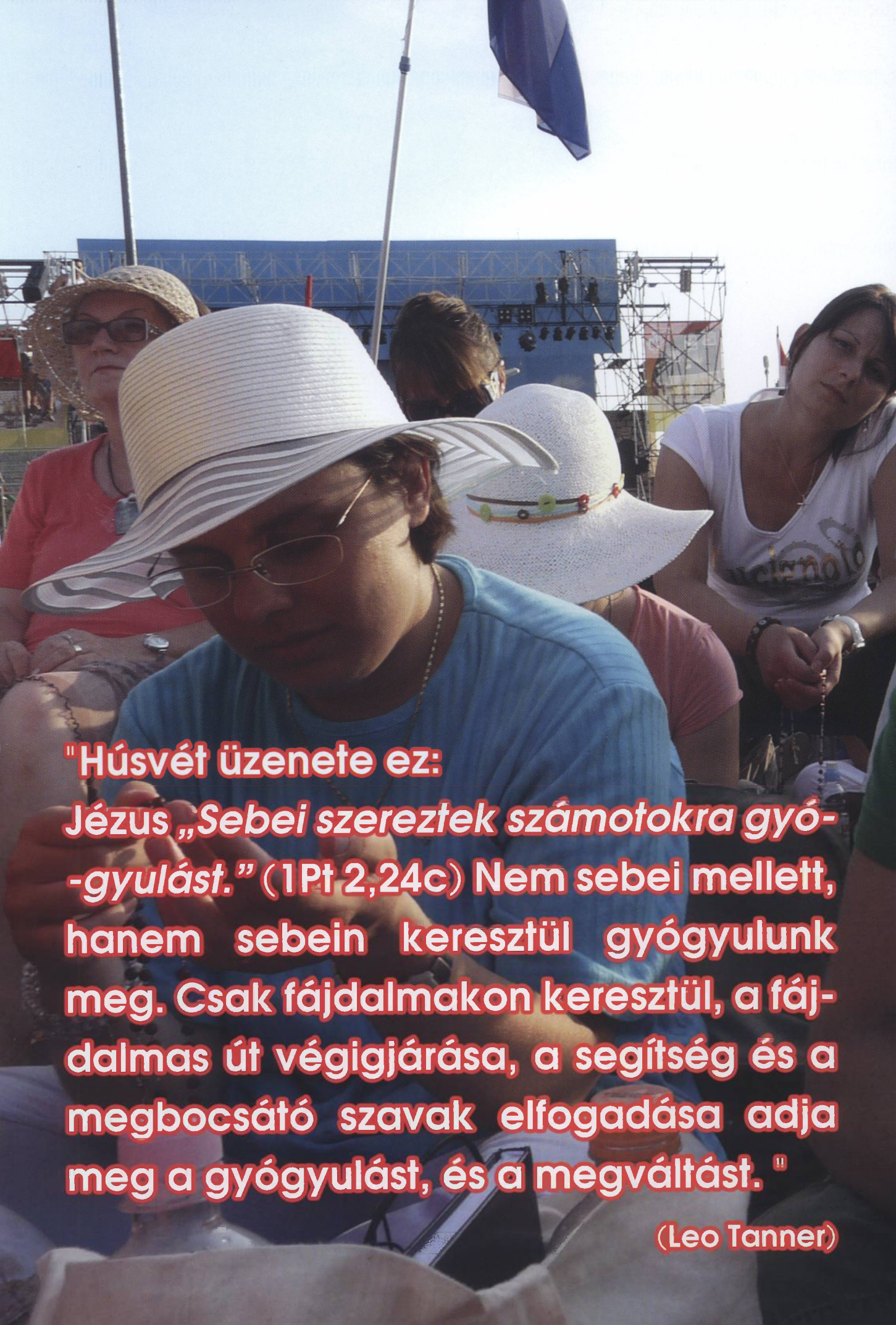
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu

Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 404 7119

Honlapjaink:

MARANA THA – <http://www.maranatha.hu>

EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – <http://www.emmausz.hu>

**"Húsvét üzenete ez:
Jézus „Sebei szereztek számotokra gyó-
-gyulást.” (1Pt 2,24c) Nem sebei mellett,
hanem sebein keresztül gyógyulunk
meg. Csak fájdalomkon keresztül, a fáj-
dalmas út végigjárása, a segítség és a
megbocsátó szavak elfogadása adja
meg a gyógyulást, és a megváltást. "**

(Leo Tanner)

**Ez az a nap,
amelyet az Úr
adott, hogy
ujjongjunk és
örvendezzünk!**